

דפייגור

יום', ז' בחשוון תשפ"ה, 8.11.2024, גיליון מס' 5066

מועדי תשרי תשפ"ה

תפילות יום הכיפורים

תפילות יום כיפור נערכו במועדון חברים בגלל הצורך במרחב מוגן. כיד המסורת היפה, שנוצרה בשנים האחרונות ביגור, לוותה תקיעת השופר לסיום הצום, בפריסת שולחנות כיבוד ארוכים ברחבת חדר-האוכל והמועדון. לצמים חיכו עוגות ועוגיות מעשה ידי חברים וחברות. המעבר לבית בר יהודה דווקא נעם לרבים מהמתפללים, עקב האפשרות להתפלל כולם יחד ברווחה, ולא להצטופף בבית הכנסת, אמנם יפה ומשופץ, אבל עדיין צר מלהכיל. חשוב להישאר קרובים, דווקא בימים כאלה, ומי ייתן ויפתחו (כבר) שערי שמיים וייענו כל התפילות. ובתקווה לחזור בשנה הבאה לימים הרגילים ולבית הכנסת.

הצוות אשר על הכיבוד: יעל שמשי, נטשה גורליק שור, עינב רוזיאנו.

נתחיל את הסיכום בתפילה אשר לוותה אותנו לאורך הימים בהם חשבנו, תכננו, קיווינו, שינינו, דחינו והתפשרנו, על מבנה הטקס וכיצד נכון לעשותו:

"יעוד יש מפרש לבן באופק, מול ענן שחור כבד,
כל שנבקש לו יהי,
ואם בחלונות הערב, אור נרות החג רועד,
כל שנבקש לו יהי"

כבר במהלך אוגוסט, התכנס הצוות לראשונה, על מנת לחשוב על אופי החג. כמדי שנה, אנחנו ממקדים את הטקס בשמחות קטנות העוברות על חברי יגור, על התחלות חדשות ועל ימי חג ושמחה. התחושה של הצוות הייתה, שגם השנה, בתוך הכאב והצער אותו עברנו כולנו ובעיקר משפחות ביגור, נוכל למצוא גם רגעים של שמחה ותקווה. כך נרקם הטקס - שזרנו שמחה של לידה עם גאות הורים: על התחלות חדשות בבית הספר, הגעה לגיל מצוות, סיום י"ב ויציאה לשנת שירות. ובין לבין שיבצנו ריקודים ושירים ותקיעת שופר, שתפתח שערי שמיים לתקווה שיגיעו ימים טובים.

חשבנו לשתף את קהילת מלכיה, הנמצאת רחוק מביתם בטקס הקיבוצי וליצור יחדיו תחושה של קהילתיות, חשבנו על עוגות ותפוח בדבש ויונים לבנות.

ואז המציאות טפחה על פנינו ונאלצנו לדחות את הטקס מראש השנה לסוכות, וימים ספורים לפני החג התברר לנו, שאין באפשרותנו לקיים התכנסות קהילתית רחבה כפי שאנו אוהבים. לאחר התלבטות, בחרנו לצלם את הטקס ולהעבירו לכל בית יגור בערוץ המקומי.

לא כך רצינו לקבל את השנה החדשה, הישיבה בצוותא על הדשאים מסביב לחדר האוכל, המהווה עדיין את מדורת השבת, קולות הילדים, משפחות בלבוש לבן, טעם הדבש ושירים של חג, הם תפאורה נפלאה לערב חג עם ארומה קיבוצית ייחודית - לחיים המשותפים שלנו יחדיו.

בכל אופן - ציינו יחדיו שמחות קטנות ורגעים מאושרים.

תודה ענקית למשפחת רוזיאנו - על ברכת החג ותקיעה בשופר, למשפחת בירך - אשר ברכו בעקבות הולדת נכד ונין, למשפחת אוחנה - עם תחילת כיתה א', למשפחת זך - על ברכה לבני ובנות המצווה ולמשפחת קשת על הברכה לסיום י"ב ולקראת יציאה לשנת שירות. מעגל חיים שלם, רקמה אנושית, המרכיבה את חיינו הקהילתיים. תודות לאודי קינן - יו"ר קהילת יגור על הברכה ולשגית עבו על ההנחייה.

תודות ענקיות לצוות שהתגייס כולו ועבד בבלתמיים, מדי יום:

אתי בן דור - ריקוד האותיות, יוליה איריס - מצגת כיתה א', שרי בירך - צילומי תינוקות, וילדי/ות

כיתה א', **יאנה פוליאק גרודמן** - ריקוד הפרפרים, **יעל ס"ט רשף** - קטעי קישור, **ליטל ברקן וניר בלום** - ליווי והכנת הזמרים/ות, **יובל זך** - תאורה והגברה, **אילן צמרת** - צילום, **ינון מלכין** - עריכה, **עינב רוזיאו** - עיצוב במה, **מיכל מלכין** - "בדי התינוקות" ומודעת החג.

לסיום - אנו מחבקים את המשפחות, שעברו עצב גדול השנה, מייחלים לשובם של החטופים ולשלומם של החיילים כולם, ומקווים שיגיעו כבר ימים של שקט וכל אחד יישב תחת תאנתו וגפנו - ושלום ישרור על העולם.
 צוות החג - **גלית חגי**, **עינב רוזיאו**, **יוליה איריס**, **יאנה פוליאק גרודמן**, **יעל ס"ט רשף**.

תן לנו חגים שקטים / כחיכוכו של תינוק. / תן לנו בכיות קטנות / בחיק האישה הנאהבת. תן לנו שירי לב / הנאמרים בדומיית לחש. / תן לנו זרועות כשורשים / לחבוק את הקשה והפוצע. / תן לנו לילות סהורי תקווה / אל מול אדמה גדולה ושוקתת. עשה את ביתנו / משכן לניגונים. / אל תוסיף עוד לגיענו / טבעת יגונים. (אלי נצר)

משימות בר מצוה כיתת מטאור

מפגש פתיחה לשנת בר המצווה: מעגלי שיח ופעילות "תשליך" לראש השנה בהנחיית גדי רביב.

בניית סוכה בסימן "תקווה": השם המרגש שבחרו בני המצווה לסוכת הקיבוץ: "הבית של כולנו".

בני המצווה רשמו משאלה לתקווה תוך התייחסות למצב הבטחוני, לחטופים, לחיילים ולמפונים.

הסוכה קושטה בארבעת המינים וסמלי החג המסורתיים. לצידם נתלו גם מוטיבים הקשורים למציאות המורכבת בה אנו חיים. בין היתר קושטה הסוכה בכרזות שניסחו ובחרו בני המצווה וההורים: "אבל הכי אני אוהב לחזור הביתה", "מי שסוכתו נופלת חרש ייכנס בדלת ותמיד יוכל להישאר", "ולפעמים זה מן חיוך כזה מוכר שעוזר לי להשלים עם שנגמר".

תמונת שער

סיון פוגל, של שחר ואהוד, הגיע לגן אורן לביקור תודה על הברכות והעוגות שהילדים שלחו. הוא סיפר לילדים על השירות ב"גבעתי". הראה להם את סמל הגדוד, סמל הפלוגה ואת הדרגות שלו. הילדים היו מרותקים, שמו לב לכל פרט. שאלו שאלות נהדרות: האם אתה שומר על כל יגור? האם אתה נח? האם אתה אוכל? סיון סיפר שהוא והחיילים מאוד אהבו את הברכות ואת העוגות. הוא סיפר גם על התקופה שלו בגן אורן, שאהב לשחק בחצר ולבנות מבנים. מי שרצה מדד את הכומתה הסגולה.

מפגש "בין אדם לחברו"

המפגש "בין אדם לחברו", המתקיים מדי שנה במוצאי יום הכיפורים, נדחה השנה למוצ"ש בחוה"מ סוכות. **מירה יובל** דיברה בפתחה על המסורת המתחדשת ביגור - חברים פותחים את לבם בפני הציבור. מירה הזכירה את הצורך לתת משמעות ליום הכיפורים גם לציבור החילוני שאיננו חווה את הצום והתפילה. בחרנו ללכת בעקבות חז"ל שהוסיפו ליום כיפור את זווית היחסים "בין אדם לחברו". מירה סיפרה על חוויותיה השנה כמפקחת על בתי הספר במחוז חיפה - מעורבותה העמוקה בבעיות שצצו עקב המלחמה, ביקוריה אצל משפחות תלמידיה לשעבר שנפלו בקרב ועוד.

הפעם ביקשנו מכל אחד מהמוזמנים לספר את הסיפור האישי המיוחד שלו בשנה הקשה החולפת. **בועז אוחנה** היה אמור לספר על שירות המילואים הארוך מאוד שלו בגבול הצפון, אך עקב המתח הביטחוני שם לא יכול היה להשתחרר ולהגיע למפגש. לכן המנחה, מיכל ישורון, הגדירה את המשך האירוע כסיפורי שלוש אימהות.

האם הראשונה הייתה **אורית ס"ט**. היא הגיעה עם בתה, **נעמה**, ששנת השירות שלה הייתה בניר-עוז, ויחד הן סיפרו את סיפורן. בשבעה באוקטובר נעמה הייתה בבית, ודרך האפליקציה של קיבוץ נייר-עוז היא נחשפה לזוועות המתחוללות באותה עת בקיבוץ. לאחר כשבוע בבית היא נסעה עם הקומונה לאילת לשהות עם קהילת נייר-עוז שפונתה לשם. בחדשים שלאחר מכן היא הייתה עם הילדים שהכירה והדריכה עוד כשהייתה בניר-עוז. אורית סיפרה על המעורבות העמוקה והמיוחדת של ההורים בליווי הקומונה בחדשים הראשונים של המלחמה. הייתה שם תמיכה נפשית, חומרית ואירגונית בבני השמונה-עשרה שנקלעו לסייע בכאוס שהיה בחדשים אלה. אחרי שקהילת נייר-עוז עברה למגורים הזמניים שלה, חברי הקומונה עברו לקיבוץ אחר להמשך שנת השירות. המון כוח היה בכותרת של דברי אורית ויאיר ס"ט - "אנחנו כאן בשבילך".

האם השנייה הייתה **קרן בן-הלל** שסיפרה על שלושה אתגרים שניצבו בפניה בשנה זו. ראשית, היה עליה לסיים את כתיבת עבודת הדוקטור שלה: התפתחות חיפה כעיר נמל תעשייתית, ותהליך תכנון המרחב הישראלי עבור השימוש במחצבים מאובנים: פחם נפט וגז המאובנים ה"טבעיים". שנית, בנה הבכור, נורי, הוקפץ לעזה ב-7.10, ושירת שם חודשים ארוכים. המתח

אלא מתגייסת ליצירה, לעשייה ולטיפול במשפחתה, וחרף הדמעות - נשארת זקופה.

זמרי הבית שלנו הנעימו את המפגש. תודה על כך **למשה מחלב, גדי רביב, דניאל רביב, יובל זך מיכל שמיר וניר בלום** המלווה.

בסיום הערב שררה בקהל התרגשות של תודה לשלוש האימהות על דבריהן.

צוות "בין אדם לחברו" - **רבקה קוטליאר, מיכל ישורון, גלית חגי, רוחלה סגל, יוליה איריס ויונינה דור**.

והדאגה לנורי מרטו את עצביה, ולא איפשרו לה להתמסר למחקר שלה. על אלה נוסף הטיפול בבנה השני, גיי, שהשלים השנה תהליך של שנים בהתאמה מייגדרית - המרת הזהות הנקבית בזהות זכרית. כולנו השתאינו לפתיחות ולפשטות של קרן בחשיפת הסיפור המורכב.

עדי ליבנה-לוגר תיארה את חייה מאז הרגע הנורא בו הודיעו לה על נפילת אסיף בנה בקרב בעזה. במהלך השנה היא קיבלה שלוש כותרות חדשות: ראשית - "אם שכולה". שנית - הוסיפה בתעודת הזהות שלה את "לוגר" אחרי "ליבנה"... ושלישית - הוגדרה כמשוררת, לאחר שפירסמה את שיריה, שפרצו כמעייין המתגבר אחרי נפילת אסיף. היצירה הייתה עבורה מרפא ושיחורור. ובעוד היא מתאוששת מההלם החליטה להתמסר לשלושת ילדיה בשעה קשה זו. עדי ועידן לקחו על עצמם להנציח את זיכרו של אסיף בדרכים רבות - הרצאות ושיחות של עדי עם קהלים שונים, פירסום שירים וכתבים נוספים של אסיף שנחשפו רק לאחר נפילתו, הלחנת שיריו, הקמת חדר מוזיקה על שמו בפנימיית נירים בה פעל בשנת שירות, ועוד. "אנחנו עובדים בהנצחתו, וזו הדרך שלנו להשאיר אותו איתנו". היה מרגש מאוד המפגש עם אם שכולה שלא מסתגרת בכאב, לא נכנעת,

יום כיפור מהו בקהילתנו אישי שורש

שמחתי כי ערב זה עבר בהצלחה ובכך ארוע זה נכנס לרשימה שהקהילה המקומית הכניסה לתוכה: מועד שיש בו מן השיתוף בין מסורת של העם היהודי ומסורת בקהילתנו, ואף שם נתנו שעובר עם השנים, "בין אדם לחברו", שמשמעותו ששני חברים יכולים לכפר ביניהם אם מוסכם על שניהם, בניגוד לכפרה שבין אדם למקום (אלוהים) - שהכיפור עובר דרך צומות ותפילות. וכאן אני רוצה לציין את יונינה דור, שלולא היא והצוות הנפלא שעמד לרשותנו לא היה זה מתחיל.

מתוך רשימה שפירסמתי לאחר שנת 2016, שממנה התגלגל האירוע "בין אדם לחברו".
יום כיפור מהו בקהילתנו?

כל שנה, כשבא יום כיפור, אני רואה על לוח המודעות את אותה מודעה מטעם ועדת תרבות שדומה כי לא השתנתה שנים, הקוראת לציבור לבוא לשמוע פרקי חזנות וכדומה. זוהי דרך ציון יום הכיפורים בקהילתנו, זו שנתנה לנו שינוי והתאימה עצמה לשני ארועים רבי עוצמה ושילבה את המסורת היהודית עם חיינו המתחדשים בארץ ובקהילה השיתופית (כן, כך) שלנו. שני ארועים אחד של ראשית והשני של אחרית.

הראשון הוא פסח ראש חדשים, אביב תקווה, ואנו מקיימים מצוות הפסח במסורת של עשרות שנים, המשלבת חדש וישן, מסורת אבותינו ואת שאנו חיים כיום על האדמה הזו בביתנו.

והשני טקס הלוויה שלנו עם הקדיש המקומי, שגם הוא מקויים שנים רבות, המחבר בין צידוק הדין המהלל את בורא עולם לזיכרון ערך האדם שהלך לעולמו מתוך קהילתנו.

ולכן מדוע לא מצאנו עדיין את הדרך לחבר חיינו ליום זה של חשבון נפש בין אדם למקום עם חשבון הנפש של חיינו במקום הזה בקהילה הזו?

יתכן כי הקושי הוא כי בימי חשבון נפש קהילתיים יש צורך להיפתח ואין ספק כי כדי לתת ליום זה משמעות ומסורת יש להביט על המונח תרבות בצורה שונה לחלוטין ממה שאנו קוראים לו "תרבות".

וכפי שבעבר נמצאו הכוחות לחידוש, כפי שכתב מאיר אריאל בשירו נשל הנחש: "בהסירי ללא חשש תרבות של עור אשר יבש וכמו חדש למקום חפצי אגיע", כך נוכל לתת ליום הנורא הזה שילוב בין חשבון הנפש של המסורת היהודית לבין חשבון הנפש של אורחות חיינו כאן.

האם כה קצרה ידנו וכה דלונו עד כי נשאיר יום זה רק לאנחות?

הורדת הדגל לחצי התורן

יחד עם קיבוצים ברחבי הארץ הורידה יגור את דגל המדינה לחצי התורן, והרכינה ראש ב-6.10. במעמד הוקרא "זוכרים", שכתב מוקי צור, הסטוריון התנועה הקיבוצית, חבר קיבוץ עין-גב. בטקסים בקיבוצים השתתפו אלפי חברים המפונים מבתיהם בדרום ובצפון.

זוכרים - מוקי צור

"זוכרים את אלפי הטילים המתנפצים, את פריצת הגדרות, את אלפי עיני השנאה בבתינו, את החורבן, החטיפות, ההתעללות, את הרצח. זוכרים את הגלות בתוך הארץ. זוכרים את קרבות הגבורה, את המלחמה הקשה, את האחריות שהגיחה מכל פינה. את הגעגוע הצורב לחטופים, לנרצחים, לנופלים במערכה. בכל אלה עמד עם ישראל ובתוכו קהילותינו - קיבוצינו, במיוחד אלו בנגב ובגליל. מתוך הזיכרון והאבל, מתוך הסירוב להאמין, הכעס - צמחה לאט-לאט הקבלה של העובדות הקשות. נקום מאבלנו זוכרים נדחפים אל תיקון. לתקווה. כל אחד בדרכו, בזמנו. והתקווה יודעת לחבק ולא להרדים. ליצור ולא לשכוח. לחלום עם עיניים פקוחות. תחזקנה ידי כל אחינו המחוננים, בכל אתר, בני כל דור. במיוחד נערות ונערים שיפתחו פרק חדש ומתקן. לא פחד מאויב אכזר יניע אותנו למעשה הנדרש. לא כניעה להגיון המלחמה אלא רצוננו הנחוש להגן ולממש את היקר לנו. אף על פי כן."

לשבעה באוקטובר עודד גרטמן

בוקר טוב, שבת שמחת תורה, השעה שש עשרים ותשע
אני בבית, אבל שם אין גבול לרשע
מהר מאוד אני מפנים את גודל הפשע
ייקח לי עד הערב, כדי להבין כמה חוסר ישע

נראה שהדור החדש היה צריך תזכורת לשואה
ליום אחד לא רק בסיפורים, אלא מול עינו הרואה
בתוך ים של אסקפיזם, פנטזיה ויהירות גואה
מול אותה רוח אחדות שנעלמה, ובמקרה הטוב תועה

ברור שאני לא באמת מבין לעומק מה התרחש בעוטף
כן, אני יודע שהיה שם השטן רוצח, אונס, מבתר, חוטף
אני יושב בבית בווה בסיקור השוטף, עיניים משפוף
ובין שיחת מילואים אחת למשנהה, דמעות נוטף

היום, אחרי שנה, אני תוהה האם אפילו כפסע
התקרבו לא רק לניצחון, אלא גם לאיחוי השסע?
בטוח שהתפכחנו והבנו שעל זרי הדפנה כבר לא נוכל לנוח
הרי בדפנה וסביבתה "הקטיושקה שוב יצאה לשוח"

אחרי שנה, יש עוד 101 חטופות וחטופים בעזה נמקים במנהרות
ועד שלא ישובו, אין באמת סליחה ובכיפור אין כפרות
אנחנו מדברים על המלחמה הגדולה ועל כל המטרות
אבל זו חובתנו כלפי עצמנו, ועבור כל הקדושים שבבתי הקברות

צריך לנצח, באמת! צריך גם להחזיר את התושבים בצפון לבתיהם
אבל בל נשכח את הציווי המוסרי, ושאינו לנו באמת תקומה בלעדיתהם.

עודד גרטמן, של יואב ז"ל ומימי תבדלי"א, 52, נשוי לתמי, אב ל-4, גמלאי של אמ"ן ועובד במכון המחקר והייעוץ, בניהול עמוס ידלין. שם גם הוקראו הדברים למעלה.

ערב לציון 7.10

בערב שבעה באוקטובר התכנסנו יחד במועדון חברים, תחת הכותרת: "לכל אחד יש את האוקטובר שלו".

רצינו לתת מקום לקהילה להיפגש, לשתף, לזכור ולהזכיר.

הערב נפתח בפואייה של המועדון, שם הוכנה פינת זיכרון, שכללה מיצג, לוח עם התכתבויות ווטסאפ של אנשי יגור מהיום ההוא, ומי שהגיע הזמן להדליק נר ולכתוב עליו מילים המתארות את ההרגשה שלו הערב.

לאחר מכן התכנסנו למעגל במועדון בהנחיית מיטל זיידל, שם חלקו איתנו את סיפוריהם מהשבת ההיא: **תמי עוז, עינב רוזיאן, יעל פז, סופי ליפה** (מדריכה בכיתה ד'). שרו: **משה מחלב, דניאל רביב, רומי רשף, דליה מדלינגר**, ובין לבין נוספו קטעי קריאה ושיתופים ספונטניים מהקהל.

באותו זמן בנוסף הוקרן טקס הזיכרון של משפחות החטופים בחדר הישיבות.

נתלתה תערוכה מעבודתיה של שרה כוכבי "כלות מלחמה".

עץ התקווה

על הדשא שמול מחסן הבגדים ז"ל, חידשנו את "עץ התקווה": נתלו גלויות של המאייר זאב אנגלמאיר ליד הסרטים צהובים ונוסף ספסל צהוב, הזמנה לשבת רגע ולשלוח תפילה וברכה למשפחות החטופים והחטופות לחזרתם הביתה במהרה.

צוות תרבות בחירום: עינב רוזיאן, מורן בצר לויתן, גבי זר אביב, אמוץ אשר, אורלי זעירא, איריס כרמי, רות בארי, ארבל בן יעקוב, ליטל ברקן, רותם פטישי.

"כלות מלחמה"

תערוכת עבודות שרה כוכבי

הדפסי מונוטייפ על נייר, ציורי אקוורל ודיו

הסדרה "כלות מלחמה" עוסקת בחקר מוטיבים מנוגדים: כלה, מחד ומלחמה מאידך והחיבור ביניהם בעת קשה זו של מלחמה מתמשכת. התופעה הרחבה של זוגות שהעדיפו לקיים חתונתם במועד למרות המלחמה, או בחרו להקדימה בגלל הגיוס של בן הזוג בשל צורך אישי-אנושי, לאומי של הישרדות והמשכיות.

בית יגור משתתף בצער
מידין שחר והמשפחה
על מות האח
טד סיידל ז"ל

בית יגור משתתף בצער
דינה אבני והמשפחה
על מות האחות
זהבה פרנקו ז"ל

ביום ב', ה' בתשרי תשפ"ה, 7.10.2024
הבאנו לקבורה את חברנו
אלכסנדר (אלכס) לבנה ז"ל
בית יגור אבל עם המשפחה

בית יגור משתתף בצער
יואל בן הרוש והמשפחה
על מות האח
ג'אק בן הרוש ז"ל

בית יגור משתתף בצער
חגית ישורון והמשפחה
על מות האם
אביבה גלזמן ז"ל

מחווה לחטופים יאנה פוליאק גרודמן

השנה שעברה עלינו הייתה עצובה וקשה. כל אחד מרגיש צורך לעשות משהו בשביל להקל על המצוקה, להעלות את המודעות ולהביע תמיכה בדרך שלו. הרגשתי שאני רוצה להתייחס לנושאים שמלווים אותנו ולא נותנים מנוח בתקופה הזאת. במסגרת חוגי הריקוד של הילדים הצטלמנו עם אלמנטים צהובים, שהתחברו בקולאז' לסמל החטופים. השתתפו ילדי החוג (כיתות ג' עד י') תודה גדולה לארבל בן יעקב, ליוליה איריס ולעופרי שרון, שהגתה את הרעיון לצירוף השיר לקולאז', ולמיכל מלכין.

בסיס בחיק כרמל

פלוגת מילואים של המשטרה הצבאית ביגור
כשלושים חיילים (25) וחילות (5) מילואים של המשטרה הצבאית שוהים בשבועות האחרונים בבניין כיתות האולפן שמול חדר האוכל. חלקם נשואים. הגיעו בתחילת אוקטובר ליגור וישו עד הודעה חדשה. החייל החרדי בפלוגה הקים סוכה מחומרים שהצבא סיפק. הסבב הרביעי שלהם, 200 ימי מילואים, אחרי כמה תחנות ביישובים ובבסיסים אחרים. נעים וטוב להם אצלנו. הקשר עם "הבסיסים" הזמניים נוצר תמיד על ידי חיילי היחידה, וככה גם הגיעו ליגור. יש פלוגה מקבילה, ששוהה במזרע והם הכירו מישהו ביגור. עיקר העבודה חסימת אזורים צבאיים בצפון לטובת פעילות צה"ל. אותם תפקידים לבנים ובנות. מתניידים לקו בעזרת רכבים שכורים או ניידות מ"צ של הצבא. **מעייין:** כשהשתחררתי לא העליתי על דעתי שאעלה שוב על מדים. חדורי משמעות ומסירות לתפקיד שלהם במלחמה. ייש משימות שצה"ל לא יכול לעשות בלי ליווי שיטוריים. חלק מהעבודה הוא תחת אש, בקבלת החלטות של חיים ומוות, מי יעבור במחסום ומי לא כשנייטים באוויר.

מכינה נטתה ללון

מכינה קדם צבאית, "רעות", התמקמה בבית משרד האולפן

מכינת רעות היא מכינה קדם-צבאית חצי-שנתית של התנועה הקיבוצית ותנועת "החלוץ", הפועלת בשלוש שלוחות: בקיבוצים יחיעם וראש הנקרה בגליל המערבי ובמדרשה באורנים בקרית טבעון. מאיישים אותה בני ובנות נוער מכל רחבי הארץ.

התהליך החינוכי במכינה משלב חוויה קבוצתית משמעותית, למידה מעמיקה על החברה הישראלית, הכשרה למנהיגות והובלה והתנסות בעשייה חברתית.

השלוחה שהגיעה ליגור היא במקור מיחיעם. אחרי שלושת השבועות הראשונים של המלחמה החלו לנדוד ממקום למקום, כל שבוע מקום אחר. בין התחנות שחנו בהן: קיבוץ רביבים, בית חשמונאי, אפילו תל אביב. 36 חניכים וחניכות.

איך הגעתם ליגור? התקשרנו למזכירות ושאלנו אם אפשר לבוא לכאן. דיברנו עם אודי (קינן) ששלח אותנו לרמי (פלג) ששלח אותנו לסער (גרעין). באנו לראות קודם והחלטנו לבוא.

איך מתפקדים ככה? קשה, המדריך במילואים, המנהל האדמיניסטרטיבי עזב, המרצים מפוזרים, ננסה שוב לבנות כאן סגרה לימודית ומשימתית. בודקים איפה אפשר להתנדב ולעזור ביגור. מתחילים הכול מהתחלה, לארגן לעצמנו חדר אוכל, מקווים תוך כמה שבועות לחזור ליחיעם, מחכים שיגיעו לשם המיגוניות.

הרחבת בית הקברות איתן שדה

מתישהו ב-1995, הבנתי שבית הקברות שלנו קטן. החלטתי לבדוק את אפשרות הרחבתו. צילצלתי לחברת מקורות, לרבנות, לרמ"י. הבנתי שאין בעיה, אבל פחדתי שהבירוקרטיה תעצור את הרעיון.

החלטתי לבצע את זה לבד! הזמנתי את יפת מרכז המסגריה. הסברתי לו מה אני רוצה. הוא אמר לי "אין בעיה".

בשנת 1996 יצאנו לדרך. ב-28.2.96 פורקה הגדר לכיוון נשר. שבוע אחר כך נוצקו העמודים לגדר החדשה. ככה נוספו 5000 מ"ר לקבורה.

לא תמצאו בשום פרטוקול של יגור מילה או התייחסות לנושא, אבל מאז יש לנו מקום לקבורה, לעוד 150 שנה. בברכת עמלים.

ביום 30.9 הגיע באסם ליומו האחרון בעבודה ביגור. חיפאי. הגיע ליגור לפני כ-51 שנה, ובמשך 15 שנים עבד כאן כעובד קבלן. הוא היה בן 14, כשהתחיל לעבוד אצל הקבלן, ולפני שהגיע ליגור עבד במקומות אחרים בארץ. במשך הזמן הקבלן נפטר ובאסם המשיך להיות מועסק על ידי הבן. כשהבן סגר את העסק, באסם עמד לעזוב, אבל טלפון מעמירם טנא שכנע אותו להישאר כעובד יגור. ישראל וולק אמר לי, "בוא תעבוד איתי". ככה התחלתי. במשך השנים שחלפו התחתן, נולדו 5 ילדים ו-13 נכדים.

איך אתה מסכם? בטוב מאוד. הזמן עובר מהר. אני לא מאמין שאני פה 51 שנים. מאושר שהגעתי ליגור. מעולם לא רבתי כאן עם אף אחד. כולם כבדו ואהבו אותי. מכל הגילאים ומכל הסוגים.

אנשים שאתה זוכר במיוחד? את אמא שלך (שולה רביב ז"ל), כל פעם שהייתי הולך אליה היתה נותנת לי ריבה, אחת מקולקלת אחת לא, סתאאאם, צוחק. את אבא שלך גם, ניסה לעזור לקנות חלקה באיבטין, לא הלך, אבל ניסה. כשהתחלתי לעבוד כשכיר של יגור, נחמיה ברנשטיין היה מנהל הבניין. היתה מלחמת ההתשה וכל המלט הלך לקו ברלב, ולא היה מלט. אני הייתי באמצע בנייה אצלנו בבית בכפר סמיר בחיפה. באתי לנחמקה וביקשתי מלט, אמר לי בקול הצרוד שלו (כי היה מעשן הרבה) "בוא, בוא", בנינו אז שכונת הלול, "תעמיס על האוטו ותיקח".

יגור השתנתה? הרבה חברים נפטרו. מאז ההפרטה הכול יותר קשה. החברים בודקים ומקפידים כי הכול עולה. פעם היינו עובדים בלי חשבון. היום כל דקה רושמים. פעם יכולתי לעזור ולתת יותר, גם הייתי רץ לכל חבר שפונה. היום צריך אישור.

תוכניות לפנסיה? יהודה חי, פנסיונר ותיק, ויעקב אדלר, פנסיונר צעיר, לימדו אותי שעכשיו מתחילים החיים הטובים. נטפל בנכדים שלא היה לי זמן בשבילם עד עכשיו, לנקות ולהשקיע בבית ובגינה שלי. לא תכננתי להישאר פה עד שאפול מהרגלים.

תודה ליגור שהחזיקו אותי כל כך הרבה שנים עם הטוב, וגם עם הרע, כי היו גם פשלות. תודה לאלוהים שנתן לי חיים ונתן לי להגיע לרגע הזה. אני מאחל לכם, מכל הלב, לאהוב אחד את השני, עם כל הרכילות. בשבילי אתם עדיין קיבוץ.

אני טוב

אפרידה ואברהם לואה
 אלא המשפחה
 אפולדג פנכדג נלטי
 בג אנדג ושני מואל

אני טוב

אלדו וכן שניידר
 אנישאיפה
 אראובן ואלה שניידר
 אלא המשפחה

אלכס לבנה - לזכרו

אלכס נולד ביגור ב-13 ביולי 1938 להוריו חמדה גולדנברג ויצחק וייסמן.

בתום ימי ילדותו והתבגרותו ביגור יצא לשנת שירות ב"מחנות העולים" והתגייס לנח"ל. במילואים שירת כקצין תותחנים.

מאז שהיה בן עשר עבד ברפת. הוא חלב אז בידיים, הכיר כל אחת מהפרות בשמה. את הרפת עזב כדי לצאת בשליחות תנועת הנוער "דרור" לארגנטינה. בשנת 1964 פגש את שושנה. הם נישאו בבית הוריה של שושנה. ב-5 ביוני 1967 הגיעו ארצה, ליגור, ישר למלחמת ששת הימים.

אלכס חזר מייד לשתי אהבותיו: לעבודה ברפת ולמשחקי הכדורסל בקבוצת "הפועל-יגור". הוא היה כדורסלן מצויין, שהוביל את הקבוצה לניצחונות רבים.

משנת 1970 היה אקונום, ומ-1975 עד 1978 היה מזכיר יגור. בתום תקופה זו פנה לעבודה בבית ילדים בכרם, מתוך כך שראה בחינוך משימה מרכזית בקהילה. לאחר מכן יצא להוראה בבית הספר האזורי בעמק המעיינות, וכעבור שנים אחדות עבר להוראת ביולוגיה בבית הספר ביגור. אלכס היה מורה מבריק, שהגיע לשיעורים ללא מחברת וללא אמצעי עזר... מחנך אהוב על תלמידיו, ויש מהם האומרים - "בזכותו סיימתי 12 שנות לימוד". במקביל, ניהל את בית הספר למבוגרים, ופתח בו מכינה ליוצאי צבא, שלא סיימו את לימודיהם הסדירים עקב המלחמה. הוא יצא ללימודי מיקרוביולוגיה בטכניון. תוך כדי לימודי התואר השני הוקפץ ללימודי דוקטורט, והיה גאה מאוד בכך שקיבל תואר ד"ר בהיותו בן 50. הוא התחיל לעבוד במכון לחקר הימים והאגמים. התחום שלו היה חקר אצות. אלכס יצא עם שושנה למחקר באוניברסיטת אמסטרדם בהולנד, במסגרת שנת שבתון. בדרכם ארצה סיירו במחנות ההשמדה בפולין במעקב אחרי קברי קרובי משפחתה של שושנה שנספו בשואה. אלכס חזר לעבודה במכון למשך שנתיים.

אלכס היה אדם של טבע. בילדותו היה עולה לכרמל לבדו או עם חברים. באותן שנים הכיר כל אבן בהר, כל פרח. בבית הוא גידל יוני גזע יחד עם דן שביט. מדי יום, בשעה ארבע אחר הצהריים, כששוש יצאה לאסוף את הגוזלים שלהם מבתי הילדים, אלכס יצא לטפל בגוזלים שלו בשובך. הוא גידל גם תוכים, ובשלב מסוים החל גם בגידול דגים. מה שהחל באקווריום אחד בסלון, הפך את הסלון למשכן של שבעה עשר אקווריומים.

עם צאתו לגמלאות התמכר לשיגעון החדש שלו: גידול סחלבים. מסע זה החל במעבדה קטנה להפריית סחלבים בכמה עציצים, והתפתח במהרה לאימפריה של עשרות אלפי עציצים בחממת הסחלבים.

לפני שנתיים עבודתו בחממה פסקה עקב כריתת רגלו. אלכס הפך לנכה ותלוי, ועבר לחיות בבית אחווה. הוא זכה לטיפול מקצועי ומסור של הצוות, שהרעיף עליו אהבה, ונתן לו הרגשת בית. תודה ענקית לצוות בית אחווה!!! בשנה הראשונה שלו שם, חברים היו באים לשמוע מפי אלכס סיפורים וזיכרונות שלו מתולדות יגור.

אלכס היה אדם סגור, אך איש משפחה. הוא התעניין מאוד בתולדות המשפחה, ואף כתב על כך. שלושת ילדיו, אמיר, עדי וניצן אהבו אותו מאוד, תמיד קיבלו ממנו את כל מה שביקשו. בעיקר קיבלו ממנו את הכישרון ואת האהבה למוסיקה. נפילתו של אסיף לפני שנה במלחמת "חרבות ברזל" הייתה מכה אנושה עבורו ועבור שושנה. אלכס היה קשור בעבותות נפש עם אסיף, כשהמוזיקה שזורה ביחסיהם.

58 השנים עם שושנה, אשת חיקו, היו שילוב מופלא של שני עולמות תוכן שונים לחלוטין, אשר זרמו בהרמוניה בכפיפה אחת, בהבנה ובאהבה.

היו לו חיים מלאים וטובים. אך בשבועות האחרונים הידרדרה בריאותו, והוא ביקש ללכת... מותו בא לו כגאולה.

יהי זכרו לברכה בתוכנו.

בעלי היקר - גורדו היית וגורדו נשאת עד יומך האחרון. אלכסנדר הוא שם של קיסרים ואתה היית רחוק מהיות קיסר באישיותך הלא שתלטנית והמכילה ומקבלת. נקראת אלכסנדר על שמו של אלכסנדר זייד, כי נולדת שבוע לאחר הרצחו אך הייחוס המיליטריסטי מעולם לא הגדיר את אישיותך המיוחדת. היית בין המלחמות. חזרת לארץ מהשליחות בארגנטינה ב-5.6.67 עם פרוץ מלחמת ששת הימים, אך המלחמה היחידה שפתחת הייתה עם הפרות ברפת ביגור. במלחמת יום כיפור יצאת ללא נשק להילחם ברמת הגולן ובבר המצווה של בתנו עדי הגעת לשטח המפגש לבוש במדים. נשקת אותנו והלכת להילחם במלחמת לבנון הראשונה. ועכשיו כאילו הזמן לא חלף, אתה מסיים את חייד במלחמה ארוכה שגבתה מאיתנו את המחיר היקר מכול - נפילתו של אסיף שכל כך אהבת. במלחמה אחת לא ניצחת במלחמה נגד המוות שערב לך מאותו היום שכרתו את רגלך. ניסית להילחם כנגד הזמן והפכת למספר סיפורים על תולדות יגור, כי הזיכרון הפנומנאלי שלך חרט בו פרטים רבים שבני המקום ובני המשפחה לא ידעו או לא זכרו. אלה היו אירועים שהתרחשו כמעט בראשית הזמן של המקום והמשפחה.

רשמת את קורותיך בזמן שהותך בבית אחווה, לעתים כמעט בחצי עיוורון ועם זכוכית מגדלת ביד. אמרת "שיהיה לאחר שאני לא אהיה". זו הייתה דרך לקרוץ למוות שערב לך מרחוק. עם זאת לא רצית לדבר על הצפוי כי היית איש של מעשים ולא איש של מילים.

יחד עם הדם זרמו בעורקיך כלורופיל ופוטוסינתזיה. אימפריאליסט של הטבע, שהתחיל תמיד בקטן והתרחב עד שתחום גידולך הפך לאימפריה. החממה הייתה עבורך הממלכה בה שלטת ביד רמה בדאגה ובאהבה לצומח. כל סחלב שהגיע אליך עלוב, יבש ושפוף, הפך במגע ידיך הירוקות לזקוף ופורח ללא היכר. היית להארי פוטר של אלפי שתילים רב גוונים יפיפיים שגרמו לצופה להתפעל ואפילו לקנא בסתר ליבם. הכרת כל צמח ואת מיקומו בין עשרות אלפי הסחלבים, והקדשת להם את 25 שנותיך האחרונות יום יום, שבוע, שבוע, באהבה של איש אדמה אך גם בסקרנות של חוקר ומדען. שמך בתור מגדל סחלבים יצא למרחקים ותמונות החממה מסתובבות בקיר הפייסבוק של אוהדים ברחבי העולם.

היית איש של סיומים ולא של געגועים. תמיד הפליא אותי מחדש יכולתך לסיים תחום לו הקדשת באינטנסיביות שנות חיים לא מעטות ועברת לתחום עניין חדש באותה תשוקה של בראשית. כשסיימת - סיימת. ללא פילוסופיות וללא מבט לאחור.

היית אדם נטול קנאה. כשגידלת דגים, תוכים, יונים וסחלבים לעולם רצית שיהיה לך את הטוב ביותר ותמיד עמדה מול עיניך השאלה כיצד להפוך את שלך לטוב ויפה יותר. מעולם לא חזרת להסתכל אחורה. ה"קדימה" הפכה למטרה. לאורך כל חייד כמעט תמיד סיימת את תחום מלאכתך מרצון, אך לצערך הגדול לא כך היה עם חממת הסחלבים אותה נאלצת לנטוש עקב מצבך הבריאותי. לבך נשבר כשהבנת שלשם לא תחזור ואפילו איבדת עניין, כשהיה עליך לטפל במספר עציצים שבחדרך, שבנך הדואג סידר אותם במדפים בבית אחווה. התשוקה נעלמה ונשאר רק הזיכרון של מה שהיה ולא יחזור לעולם.

לפני כשבועיים אמרת לי ש"אתה רוצה למות", ועניתי לך שבמשך 86 שנה היו לך חיים נהדרים. השתרשת ביגור מרגע לידתך, למדת, עסקת במה שאהבת, טיילת, ובעיקר גידלת משפחה נהדרת שאוהבת אותך מאוד. למשמע דברים אלה לא ענית לי, כי לא היה בכוחך לדבר, אך הקשבת למילותיי ואני מקווה שלקחת עמך במסעך לאין סוף את ההבנה שהיו לך חיים שהיה שווה לחיותם.

אז נוח על משכבך באדמת יגור, אדמה שקיבלה אליה ארבעה דורות של בני המשפחה. סבך וסבתך, הוריד, אחותך, נכדך האהוב ועכשיו הגיע תורך להיאסף אליהם.

אז גם את פרק חייד העשירים סיימת. הפעם לא בקלות סיימת. הכאבים הכריעו אותך ו"ביקשת לנסוע", להתרחק מהסבל והכאב האינסופי. אז נוח בשלום, בעלי היקר, ולך להיפגש עם אסיף שמותו הוא זה שהתחיל את מעגל המוות במשפחתנו בשנה זו הקשה מנשוא. והיום, 7 באוקטובר, בתאריך כל כך סמלי ומשמעותי אנא שלח אלינו קורטוב של תקווה לימים טובים יותר.

ששנה

אבא יקר

הזמן הוא דבר משונה. בלתי נתפס ועם זאת כל כך מוחשי. דברים שעברו נעלמו, נשכחו והתרחקו מאיתנו, עד שנדמה כי לא כולם התרחשו כלל. העתיד, נעלם, עטוף בתקוות וחששות. את צפונותיו מי ידע. ההווה שנותר, נקודתי ומצומצם כל כך עד שספק אם יש לו זכות קיום.

ואנחנו שנסענו איתך ברכבת חייד, העמוסה כל טוב, עומדים בתחנת ההווה הזו, מנפנים לשלום לקרונות החולפים על פנינו, מנסים להגניב מבט אחרון אל תוך חלונות התאים ולעקוב אחר שובל המעשים, הארועים והאנשים, שמתרחקים מאיתנו ביחד איתך:

בקרונ הראשון שחולף על פנינו יושב ילד טבע יחף עם בגדים קצרים (בחורף) ורגליים מכוסות בוץ. הילד שנושא על כתפיו שם ארוך ומחייב שנתנו לו הוריו החלוצים - אלכסנדר! משחק עם אביו שחמט, כשלידו פרוסת לחם מרוחה בדבש וכוס תה מתקררת. ברקע מוזיקה ערבית מתנגדת ברדיו ענקי.

בקרונ השני, מסעדה ארגנטינאית משובחת, שבה אוכלים שליחי תנועה צעירים לדרום אמריקה - בבוקר, בצהריים ובערב רק אסדו וצ'וריסוס בערמות ענקיות. לקינוח מוגשות שם עוגות דבש כהות ומתוקות עם אגוזי פקאן ושטרודלים של סבתא חמדה ממתכון סודי שרק אנשי המכוורת מכירים. פעם בשנה, ביום הארוך ביותר, מגישים בה מנה מיוחדת - פרוסת לחם יבשה שאחרי אימון צבאי של שלושה ימים במדבר - המאכל הטוב ביותר שטענת שאכלת בחיך. הספקתי גם לשים לב שבמקור של הקרון שוכנים בבטחה, זה לצד זה, אוכל, זרעים מונבטים של הכלאות צמחים, תרופות משונות לציפורים וחומרים רדיואקטיביים מהמעבדה בטכניון.

בקרונ שאחרינו מנפנים אין ספור תלמידים ותלמידות, כולם סיימו זה עתה מבחן ביולוגיה ארוך (ולא אמריקאי) ואחד מהם אפילו מוציא את הראש וצועק אלי - אתה הבן של אלכס? תדע שהוא המורה הכי טוב שהיה לנו. איזה זיכרון ואיזו שליטה ואיזה מורה!... בחלקו האחורי של הקרון הצלחתי להבחין במעבדה שלמה של מבחנות ומכשירים שמריצים אלקטרופורוזות של חלבונים לטובת מחקר על הזדקנות צמחים. מסיבה לא ברורה יש לקרון הזה גם ריח של אצות וים.

הקרון הבא הוא קרון שלא אהבת לבקר בו יותר מדי, אבל נסעת בו לא מעט במהלך חיך. קרון של תפקידים ציבוריים שמעליו ניצב דגל - ולדגל הזה נקראת לשמש כאקונום, ונקראת לשמש כמזכיר של קיבוץ גדול בגיל צעיר יחסית, ונקראת לנהל בית ספר. בקרון מוצבת רנו 4 ישנה וחבוטה, שהועמסה אליו ולידה זוג אופניים כחול וגובה עם רמה וסבל שבור - כלי התחבורה האינדאליים לאיש ציבור.

כמעט לקראת סוף הרכבת, יש קרון ענק, שקוף, שבו מעופפות מאות יונים קצרות מקור (ווינרים ונירנברגים ועד כאלו ששכחתי את שמן, לחלקן אפילו תלויות על הצוואר מדליות זהב קטנות של הצטיינות בתחרויות). לידן עפים עשרות תוכים צבעוניים צועקים וצווחים ובתחתיתו, עשרות אקווריומים מלאי מים ובהם שוחים - שבעים מתולעי טוביפקס - סקלרים, שליירים, דגי קרב אסייתים ואוסקרים טורפים.

הקרון כולו עמוס בריחות פרחים ורעננות צמחים - ולמעשה כל הרכבת מלאה אותו! ריח פרחי וצמחי ועצי ארץ ישראל שאותם הכרת כל כך טוב, שהתערבבו עם אלפי אלפים של סחלבים ענקיים בכל צבעי הקשת - כל אחד מהם הכלאת, שתלת וגידלת. הריח הזה כל כך חזק עד שהוא משתלט גם על ריח החלב והזבל מהקרון הראשון שבו הבחנתי - עומדות בסדר מופתי פרות לחליבת ערב.

כמעט בסוף הרכבת, מאחור, יש קרון קטן, אבל מופלא, שבו מתחבא מגרש כדורסל שלם, על מגרש אספלט שחור בצל אקליפטוסים. יש גם קרון של חברים ומוקירי תודה ואפילו של מעריצים, שתמיד טפחו על שכמי ולחשו לי "אל תראה ככה את אבא שלך עם הכרס - הוא היה השחקן הכי מהיר בארץ על המגרש - אי אפשר היה לעצור אותו" או "כשהיה צריך להסביר לגנרלים את תמונת השטח בסוריה תמיד שלחנו אותם לאלכס שיסביר".

לבסוף, קרון המגורים שלך חולף על פנינו ומתרחק - הקרון בו התחתנת עם אמא בסביבה זרה ומרוחקת, הקרון בו נולדנו וגדלנו - אני, עדי וניצן, עם פרחים מיובשים מטיולי הכרמל - דבורנית דינסמור, ניזמית לופתת ובקע הצור שקטפנו מהצוקים מעל המזלג וטענת בהתפעלות שהוא נדיר - אני ראיתי רק פרח לבן קטן. עם מפיות מחדר האוכל מלאות שרטוטים של נוסחאות כימיות מפוזרות על השולחן ועטי מרקר שחורים לסמן מבחנות וצלוחיות פטרי והרבה עציצי סחלבים פורחים. וזכרונות על זכרונות של אהבה וצחוק וסקרנות.

כמו שהבטיחו לנו ביציאה לדרך ובסוכנות הנסיעות. זאת רכבת מומלצת, שנסעה בנופים נהדרים, סחבה מסעות כבדי משקל ושלל נוסעים מגוונים עלה ממנה וירד ממנה בתחנות השונות. ילדים וילדות, נערים ונערות, אנשים זרים מכל העולם וישראלים שורשיים - קיבוצניקים ומושבניקים ו"עירניקים". תלמידים וסטודנטים, חוקרים ומורים. טפשים וחכמים. רעים וגם טובים.

היום מתחת לכרמל שכה אהבת אנחנו מנופפים לשלום ונפרדים, חמישה דורות של משפחת ויסמן וגולדנברג שוכבים כאן מסביב - אנשי הגולה של המאה ה-19, חלוצי העלייה השנייה וגדוד העבודה, מלח הארץ של דור העצמאות וגם אלו שנפלו הרבה טרם זמנם. כשתגיע ליעדך, תן חיבוק לסבא וסבתא, לחנה ולרותי, אסיף בטח מחכה לך עם כוס קפה ביד ועם גיטרה ואם יהיה לך מזל חפש את בך או היידן לראות איזה יצירות חדשות הם הספיקו להלחין בנתיים.

שוב בשלום לאדמת יגור.

אמיר

אבא שלי האהוב איננו

אבא שלי היה הכי מצחיק בעולם, למרות שלא היה לו חוש הומור כלל, אבא שלי היה הכי נדיב בעולם, למרות שמעולם לא היה לו כסף בכיס. אבא שלי היה אציל נפש, למרות שלא השתייך לאף משפחת אצולה. אבא שלי הצטייר לפעמים כנוקשה אבל מבפנים היה רך כצמר גפן מתוק.

אבא שלי לימד אותי לשרוק ולשחות. הוא לימד אותי לנהוג על טרקטור ולחלוב פרות, לרכוב על אופניים ולשיר בשני קולות, לקרוא מפה ולהסתכל במיקרוסקופ, בקיצור, הוא לימד אותי את רשימת הכישורים הבסיסיים הנדרשים בשביל להצליח בחיים.

הוא אסף איתי חרקים וחזזיות ולימד אותי להבדיל בין מוצארט לבאך,

הוא היה האבא הכי נפלא בעולם ואמא שלי תעיד שהיתה ביננו אהבה ממבט ראשון עד הרגע האחרון.

להתראות אבא אהוב, חבק את אסיף בשמי עד שניפגש.

עדי

לאבא

כילד "יגורי" כל מיני דברים עיצבו את ילדותי ואת מי שגדלתי להיות. אחד מהם היה הטיול לכרמל עם אבא שלי בשבתות.

היום, כשיוצאים לטיול יש תיק מסודר- עם מים, אוכל, איזה במבה, מגבונים, שקית למגבונים, אולטרסול, כובע ועוד כל מיני ומיני... העיקר שלא יחסר. כשאבא שלי לקח אותי לכרמל הוא היה יוצא ככה, כמו שהוא. בלי תיק ובלי שקית למגבונים.

ביום, שהוא הרגיש ממש מאורגן, הוא היה לוקח בקבוק תרכיז ישן ממלא מים מהברז ויאללה לכרמל. אני זוכר לא מעט פעמים בהם היינו מסיימים את הטיול במטבחון של הרפת ושותים מיץ פטל קפוא. אולי הוא לא כל כך הקפיד על כובע ושלא אשרף, אבל בזכותו למדתי להבחין בין כלנית לנורית, לזהות את העלים הענקיים של הדודאים, את רעש הציקדות על העצים, לדעת מה ההבדל בין ער-אציל למורן, לזהות היכן מסתתר הנחש בזכות החיוויי המרחף מעליו ביום אביב חם, לדעת להבדיל בין עקב עיטי לעקב חורף ומתי אדום החזה מגיע ומה זה אומר לגבי החורף. הוא לא היה עולה להר עם מגדיר צמחים, הוא היה המגדיר, פנומן בעל זיכרון בלתי רגיל. אין צמח שלא הכיר, הת"ש היה פחות חשוב, העיקר זה הטבע עצמו.

כשהייתי ילד הוא לימד אותי להבדיל בין בס לטנור, בין אלט לסופרן, הוא היה שר את הקולות של הגברים ואני מצפצף את התפקידים של הנשים, הוא לימד אותי לעשות קול שני עוד לפני שידעתי לקרוא.

וגם למרוח חצי טון חמאה פלוס חצי טון דבש על פרוסת חלה בשבת בבוקר.

היום הוא נפטר. 86 שנים של הילד שגדל בין נחל יגור לקישון הגיעו לסיומן.

מחר ב-1600 נקבור אותו למרגלות הכרמל ביגור, בדיוק איפה שנולד.

"מבצע סבתא 2" יוצא לדרך. הברושים ירכינו ראש...

ניצן

גדר חיה: למה? כדי שהילדים לא ירוצו מהסככה לכביש. בהוראת ועדת תכנון, נחסמה דרך בורמה האהובה, שקיצרה את הדרך מהסככה למשק.

מסימני הסתיו: בני כיתה ט', אסף כפרי (של נמרוד וחנה) והדר קול (של נעה ויעל), יום עבודה ראשון בנוי, כדי לנקות ולקשט את העיגול לחגים, וגם קצת, לפרנסה. עד היום עבדו בבתי ילדים.

גן חצב

גן אורן

בגנים

ילדי הגנים לא יכולים להגיע, אז בית הכנסת ירד למועדון